

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **K. M.**
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Masopustem
sídlem Riegrova 394/17, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2025, č. j. OAM-385/ZA-ZA11-ZA21-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který věc následně postoupil k rozhodnutí věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Brně

(dále jen „krajský soud“), se žalobce domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2025, č. j. OAM-385/ZA-ZA11-ZA21-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vyhodnotil azylový příběh žalobce jako *celkově nevěrohodný*.
3. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce pracoval v Pákistánu jako uklízeč ve škole, přičemž v rámci své pracovní náplně vyhazoval papíry do koše a vynášel je na prázdný pozemek. Jednou k němu přišel pan M. S. a všiml si, že mezi odpadky jsou rovněž posvátné muslimské náboženské texty, pročež žalobce napadl. Toto jednání se vícekrát opakovalo a dotyčný žalobce pronásledoval i domů a napadal jej i cestou do práce. Žalobce se v této souvislosti bezúspěšně domáhal ochrany též u místní policie. Žalobce je přesvědčen, že pan M. S. jej nadále hledá a v případě návratu zpět do Pákistánu by jej mohl pronásledovat, neboť je to náboženský fanatik. Ohledně dalších podrobností žalobcova příběhu žalovaný odkázal na obsah protokolů o pohovorech provedených s žalobcem během správního řízení, přičemž upozornil na *výraznou nekonzistentnost* v popisu událostí v obou pohovorech.
4. Při posouzení azylové žádosti žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce a dále z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu, s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem a osobní situaci žalobce. Zároveň žalovaný reflektoval i žalobcem předložené podklady. Současně má žalovaný za prokázané, že se jedná o *falzifikáty*, příp. dokumenty účelově zajištěné čistě pro posílení předkládaného příběhu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný detailně rozebral jednotlivé nesrovnalosti a nejasnosti tížící žalobcem předložené dokumenty.
5. Žalovaný uvedl, že žalobce opakovaně mění okolnosti jednotlivých incidentů a z jeho výpovědi nelze s jistotou stanovit, kdy mělo dojít k jeho napadení kvůli vyhazování posvátných svazků. Žalobce byl se zjištěnými rozpory konfrontován, nicméně nesrovnalosti nedokázal uspokojivě vysvětlit. Navíc výpověď žalobce *není konzistentní* ani s předloženými policejními dokumenty. Žalovaný při hodnocení věrohodnosti žalobce přihlédl k tomu, že je žalobce *osobou negramotnou* a bez formálního vzdělání, což může ovlivnit jeho chápání a vnímání určitých situací. V případě žalobce však nekonzistence zasahovaly i do *samotného jádra příběhu*. Tyto nedostatky proto nelze vysvětlit pouhou negramotností žalobce či nedostatečným vzděláním, ale svědčí o smyšlenosti celého příběhu.
6. Příběh žalobce pak *neobstojí* ani v testu plausibility. V Pákistánu sice může za určitých okolností docházet k násilí na křesťanech, nicméně podle zpráv o zemi původu jsou takovéto incidenty státními orgány šetřeny a trestány a stát je ochoten a schopen poskytnout křesťanům účinnou ochranu. Sám žalobce pak z Pákistánu reálně odjel až na konci května 2022, tedy více než rok po údajném incidentu poté, co si sám vyřídil vízum do Rumunska. Věrohodnosti jeho příběhu též nedodává, s jakou účelovostí a cílevědomostí se snaží domoci udělení mezinárodní ochrany právě v ČR. Žalobce dlouhodobě pobýval v *bezpečných zemích* (Rumunsko, Severní Makedonie), v nichž mohl

o udělení mezinárodní ochrany usilovat. Namísto toho se cíleně skrýval a vyhýbal dublinskému transferu, aby k posouzení jeho žádosti byla příslušná právě ČR.

7. Vzhledem k tomu, že žalovaný shledal výpověď žalobce nevěrohodnou ve všech podstatných aspektech, *nepřistoupil* k věcnému hodnocení žádosti a neposuzoval splnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

III. Žaloba

8. Žalobce namítal, že v ČR požádal o mezinárodní ochranu proto, že byl jako praktikující katolík v Pákistánu vystaven diskriminaci a útokům ze strany muslimské komunity. Nesouhlasí, že by z jeho výpovědi nebylo možné stanovit základní linku hlavního incidentu. Opakovaně uváděl, že jako školní uklízeč vyhodil papíry, jež obsahovaly náboženské texty, což vedlo k nábožensky motivované agresi a vyhrůžkám ze strany třetí osoby. Tuto základní událost žalobce *konzistentně popsal* ve všech fázích řízení, přičemž je zcela pochopitelné, že s odstupem času si sled událostí nepamatuje podrobně.
9. Současně žalobce brojil rovněž proti závěru žalovaného stran nepravosti či nejasného původu předložených podkladů, který se zakládá převážně jen na *marginálních formálních odlišnostech* mezi jednotlivými překlady dokumentů. Žalovaný hodnotil jednotlivé podklady příliš formalisticky a jeho závěr není dostatečně podložen. Pokud žalovaný uvedl, že se žalobce ve správním řízení k účelovému vystavení podkladů přiznal, je tento závěr mylný a zjevně výsledkem *komunikačního nedorozumění*. Žalovaný potom chybně nevyužil čestné prohlášení biskupa církve „Assemblies of Heaven Church“, jehož účelem bylo potvrdit věrohodnost tvrzení žalobce, kterým žalovaný odmítl uvěřit.
10. Realitě pak neodpovídá ani závěr žalovaného týkající se efektivní ochrany křesťanské menšiny v Pákistánu. Zprávy mezinárodních organizací poukazují na *systematickou diskriminaci a násilí* vůči křesťanským komunitám, včetně nedostatečné státní intervence. Nezávislé zdroje potvrzují, že pákistánské úřady v minulosti nedokázaly účinně ochránit náboženské menšiny, omezit násilné incidenty související s obviněními z rouhání ani vyvodit (trestní) odpovědnost pachatelů. Závěr žalovaného o efektivní ochraně v zemi původu je proto fakticky i právně neudržitelný.
11. Konečně žalobce nesouhlasí s tím, že jednotlivé skutečnosti související s vycestováním z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR *působí účelově*. Z Pákistánu žalobce nevycestoval ihned po hlavním incidentu, protože měl ve vlasti rodinu a své rozhodnutí zvažoval v kontextu složité životní situace. Současně žalovaný neuvedl žádné konkrétní skutečnosti prokazující, že se měl žalobce *účelově skrývat* ve snaze vyhnout se účinkům dublinského rozhodnutí. Volba státu ochrany je součástí legitimní migrační strategie, již nelze jakkoli sankcionovat či penalizovat.
12. Poněvadž žalovaný nesprávně odmítl žádost žalobce věcně posoudit a jím předložené důkazy bagatelizoval, žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. V rámci **vyjádření ze dne 20. 8. 2025** žalovaný setrval na způsobu vypořádání azylové žádosti žalobce. Po provedeném dokazování posoudil výpověď žalobce jako nevěrohodnou ve všech podstatných aspektech, přičemž za této situace již žalovaný v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu *není povinen* žádost po věcné

stránce blíže hodnotit. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem upozornil na množství rozporů, nejasností, alogičností a dalších nedostatků ve výpovědích žalobce ohledně *de facto* všech skutečností, které ve svém souhrnu brání tomu, aby žádosti žalobce mohlo být vyhověno.

14. Obdobně žalovaný řádně odůvodnil, proč považuje žalobcem předložené dokumenty za falsa a z jakých důvodů nejsou schopny podpořit věrohodnost jeho příběhu. Žalobce nebyl schopen souvisle, jasně a bez rozporů vypovídat o událostech, jichž byl přímým účastníkem, a které byly natolik závažné, že kvůli nim musel Pákistán opustit. Konkrétní námitku ohledně *pronásledování na základě příslušnosti k jinému náboženství* pak žalobce během správního řízení nevzněl a poprvé ji uplatnil až v žalobě, protože k ní nelze v řízení před soudem přihlídnout. Žalobcovu azylovou žádost žalovaný vnímá jako čistě účelovou podanou s cílem zlegalizovat si svůj pobyt na území ČR. Krajskému soudu proto navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
15. V **replíce ze dne 24. 10. 2025** žalobce zdůraznil, že v žalobě podrobně vylíčil, v čem konkrétně žalovaný při hodnocení jeho žádosti pochybil, avšak žalovaný na jeho relevantní námitky nijak nereagoval. Žalobce během správního řízení opakovaně uváděl, že je v Pákistánu *příslušníkem náboženské minority* a z tohoto důvodu soustavně vyjadřoval obavy o svůj život, zdraví a bezpečí. Žalovaný proto měl otázku pronásledování na základě příslušnosti k jinému náboženství řádně posoudit, k čemuž nedošlo. Žalobce byl oprávněn si dle judikatury Soudního dvora EU zvolit bezpečnou zemi, v níž požádá o mezinárodní ochranu, přičemž jeho volbu mu nelze klást k tíži. Poněvadž žalovaný řádně nezjistil stav věci a odmítl konkrétní důkazní návrhy žalobce, je nezbytné jeho rozhodnutí zrušit.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ve správním spisu se nachází zejména žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 4. 2025 a záznam o poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 7. 4. 2025. Správní spis dále obsahuje i protokol o pohovoru k azylové žádosti ze dne 7. 4. 2025 a protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 29. 4. 2025. Na podporu své azylové žádosti předložil žalobce ve správním řízení celkem čtyři dokumenty, konkrétně dvě policejní oznámení (tzv. FIR – *First Information Report*) a čestné prohlášení své a biskupa E. Z., vždy v originále (jazyce urdu) včetně jejich překladu do anglického jazyka. Žalovaný si posléze první dva uvedené dokumenty nechal úředně přeložit do češtiny. Konečně správní spis obsahuje taktéž záznam o poskytnutí údajů k původní žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 21. 6. 2022.
17. Za účelem posouzení aktuálních politicko-bezpečnostních poměrů v Pákistánu založil žalovaný do správního spisu tyto podklady:
- Informaci MZV ČR: Pákistán: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 30. 12. 2024;
 - Informaci OAMP: Pákistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 8. 7. 2024;
 - Informaci Australské vlády: Pákistán: Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT), překlad vybraných částí, ze dne 30. 4. 2025 a;

- Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie: Pákistán: Křesťané a křesťanství konvertité, překlad vybraných částí, z dubna 2024.

18. S podklady pro rozhodnutí se žalobce seznámil, ale jejich doplnění nenavrhoval. Současně neuvedl žádné skutečnosti či nové informace, které by měl vzít žalovaný při posouzení azylové žádosti v úvahu. Krátce nato bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým žalovaný žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem neudělil.

VI. Řízení před krajským soudem

19. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci krajský soud přihlédl rovněž k § 32 odst. 9 zákona o azylu, který provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud vycházel při přezkumu rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (srov. čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).
21. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, jež se uskutečnilo dne 24. 3. 2026 za účasti žalobce, jeho právního zástupce, zástupce žalovaného a soudem ustanoveného tlumočníka z jazyka urdu. Po úvodních přednesech účastníků a zkonstatování obsahu soudního a správního spisu krajský soud přikročil k *doplnění dokazování* ohledně (i) aktuální bezpečnostní situace v Pákistánu a (ii) otázky postavení tamější křesťanské menšiny. S ohledem na požadavek § 32 odst. 9 zákona o azylu, podle něhož soud při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, krajský soud na podkladu veřejně dostupných informačních zdrojů (zejména článků *BBC*, *New York Times* zveřejněných na internetu) zkonstatoval, že počínaje dnem 27. 2. 2026 vyvrcholil (a stále probíhá) ozbrojený konflikt mezi Pákistánem a Afghánistánem, v rámci něhož došlo k několika leteckým úderům na Afghánistán poté, co příslušníci afghánského hnutí Tálíbán provedli na pákistánském území několik teroristických útoků. Uvedený konflikt si dosud vyžádal desítky obětí na obou stranách a negativně dopadá především na civilní obyvatelstvo žijící v pohraniční oblasti.
22. Posléze zdejší soud k důkazu provedl *žalovaným předložené* informace o zemi původu, konkrétně Informaci MZV: Pákistán: Situace křesťanské komunity ze dne 4. 2. 2026 a Informaci OAMP: Pákistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 1. 2026, jejichž klíčové části krajský soud při jednání shrnul a zasadil do kontextu řešené věci. Současně krajský soud zkonstatoval taktéž obsah *žalobcem předložených* zpráv. Podle zprávy Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu (*United States Commission on International Religious Freedom*): Pákistán ze září 2025 obecně není situace náboženských menšin (nejen křesťanů) v Pákistánu příliš příznivá, a to i přes recentní snahy vlády situaci zlepšit. Předložená zpráva organizace *Human Rights Watch*: Pákistán: z roku 2025 pak poukazuje na existenci nábožensky motivovaných útoků, čímž navazuje

na poznatky vyplývající ze správního spisu. Konečně soud shrnul též relevantní informace stran postavení křesťanské menšiny vyplývající ze zprávy EUAA: Pákistán z prosince 2024, jejíž vybrané části soud založil do soudního spisu.

23. Naopak pro zjevnou nadbytečnost krajský soud *zamítl návrh žalobce* na provedení důkazu listinou ofocenou na mobilním telefonu (doklad o příslušnosti žalobce ke křesťanské komunitě), jakož i účastnický výslech žalobce, jež zdejší soud shledal s ohledem na dosavadní stupeň skutkových zjištění jako neúčelný. Vzhledem k tomu, že účastníci žádné další návrhy nevznесли, zdejší soud dokazování ukončil a po přednesu závěrečných návrhů přistoupil k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

24. Po důkladném zhodnocení žalobních námitek krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
25. Pro snazší orientaci a navození kontextu řešené věci zdejší soud uvádí, že nynější žádost žalobce o mezinárodní ochranu v ČR je již druhou v pořadí. Správní řízení o jeho původní žádosti však bylo zastaveno, neboť v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. dublinské nařízení) bylo jako příslušný stát k posouzení jeho žádosti určeno Rumunsko. Žalobce však do Rumunska nikdy nevycestoval a po dočasném přesunu do Severní Makedonie, kde strávil téměř dva a půl roku, podal po marném uplynutí lhůty podle čl. 29 odst. 2 citovaného nařízení na území ČR novou (tj. druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. O této žádosti již žalovaný vedl plnohodnotné azylové řízení a vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.
26. K samotnému meritu sporu v nynější věci pak krajský soud konstatuje, že mezi účastníky řízení je v řešené věci sporná především otázka *celkové věrohodnosti osoby žalobce*. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že (primárně) na základě výpovědi žalobce učiněných v průběhu správního řízení a jejich vzájemným porovnáním vyhodnotil žalovaný žalobce jako *celkově nevěrohodného*, pročež tvrzeným důvodům jeho žádosti o mezinárodní ochranu neuvěřil. Tradičně přitom platí, že posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele představuje klíčový moment azylového řízení, neboť výrazně determinuje další postup správního orgánu a do značné míry předurčuje to, jak bude s azylovou žádostí po věcné stránce naloženo. S ohledem na tyto skutečnosti proto zdejší soud v kontextu žalobní argumentace zvažoval, zda byly v projednávané věci zjištěny okolnosti takového charakteru, aby bylo možné výpověď žalobce (resp. jeho osobu) *en bloc* hodnotit jako nevěrohodnou.
27. V této souvislosti přitom krajský soud vycházel z bohaté a plně ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti problematikou (ne)věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu a jejími dopady (nejen) na průběh azylového řízení opakovaně zabýval. Již v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí.*“ Právními následky nevěrohodné výpovědi se pak Nejvyšší správní soud blíže zabíral v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105, kde konstatoval, že: „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ V témže rozsudku zároveň kasační soud uvedl, že: „*jelikož zpravidla není v možnostech*

žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.“

28. Na tento závěr Nejvyšší správní soud navázal i ve svém usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, kde vysvětlil, že: *„posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“* V neposlední řadě pak krajský soud odkazuje rovněž na pro posuzovanou věc přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010-229, podle něhož: *„otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek. Žadatel je totiž povinen poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, na jejichž základě pak správní orgán zjišťuje podklady pro vydání rozhodnutí [...] pokud je zpochybněna celková věrohodnost žadatele, znamená to, že jeho žádosti nemůže být vyhověno, aniž by se jí správní orgán, resp. krajský soud v rámci své přezkumné činnosti nějak blíže věcně zabývaly“* (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Dle konstantně zastávaného právního názoru: *„je nezbytné k posouzení věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany přistupovat velmi uvážlivě, jakkoli nepochybně platí, že je to právě sám žadatel, kdo svojí výpovědí vytváří základní rámec tohoto posouzení“* (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-182, ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Azs 18/2010-146, či ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 23/2011-45). Při hodnocení věrohodnosti výpovědi judikatura dlouhodobě zdůrazňuje význam konzistence hlavní dějové linie příběhu. Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že: *„pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, lze jeho výpovědi i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní“* (viz např. rozsudky ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Z hlediska míry rozpornosti výpovědí lze žadatele znevěrohodnit především tehdy, pokud se jeho tvrzení, která mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá či zásadním způsobem vnitřně rozporná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004-40), či pokud jde o nesrovnalosti podstatného charakteru, jež vybočují z linie azylového příběhu, případně mu odporují (srov. rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009-79).
30. Věrohodnost žadatelem poskytnutých výpovědí je pak zapotřebí hodnotit na základě obecně uznávaných *indikátorů hodnověrnosti* tak, jak jsou vymezeny v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice). Mezi tyto patří především vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi, otázka, zda je výpověď žadatele dostatečně konkrétní, jakož i plausibilita výpovědi ve světle informací o zemi původu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs

71/2015-54, či ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41). Zcela samostatným ukazatelem věrohodnosti je přitom podle čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice skutečnost, jestli žadatel *požádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době* (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či ze dne 29. 5. 2009, č. j. 6 Azs 41/2008-129). Skutečnost, že se žadatel několik let pohyboval v různých evropských státech, aniž by v nich požádal o azyl, dle judikatury správních soudů zpravidla *zesiluje pochybnosti* o věrohodnosti jím tvrzených důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015-22).

31. Konečně krajský soud uvádí, že správní orgán musí dát žadateli při pohovoru vždy dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestřít podrobně svůj azylový příběh v celé jeho šíři včetně všech detailů, které jsou často *důležitým vodítkem* pro posouzení jeho věrohodnosti. Jestli správní orgán zjistí, že si výpovědi žadatele pojednávající o týchž skutečnostech odporují, je jeho povinností poskytnout žadateli možnost *rozpory vysvětlit*, v opačném případě je jeho závěr o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu se zásadou materiální pravdy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, či též nedávné usnesení téhož soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 4 Azs 302/2022-29).
32. Ve světle výše uvedených judikатурních východisek krajský soud pečlivě posoudil tvrzení, která žalobce uvedl v jednotlivých výpovědích v současném správním řízení i řízení o své předchozí žádosti. Po jejich vzájemném porovnání a konfrontaci s podklady, jež žalobce na podporu své nynější azylové žádosti předložil, dospěl soud k závěru, že úvahy žalovaného jsou zcela korektní a přiléhavé, jestliže v příběhu žalobce shledal rozpory a nejasnosti svým významem a rozsahem činící předkládaný příběh celkově nevěrohodný. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že skutečnosti, o jejichž věrohodnosti lze mít důvodné pochybnosti, se netýkají jen marginálních okolností, ale zasahují *samotné jádro* příběhu žalobce, tj. bezprostředně souvisí jak s jeho napadením ve vlasti, tak i následným jednáním žalobce s cílem své potíže v Pákistánu řešit za pomoci vnitrostátních prostředků nápravy (viz níže).
33. Na úvod krajský soud konstatuje, že byť plně sdílí závěr žalovaného o celkové nevěrohodnosti výpovědi žalobce, *dospěl k určitým korekcím* vůči kategorickým závěrům žalovaného. Na rozdíl od žalovaného totiž krajský soud neshledal, že by se výpovědi žalobce rozcházely do takové míry, že by nebylo možné spolehlivě identifikovat ani základní linii hlavního incidentu, jež měl žalobce v Pákistánu zažít. Z obsahu správního spisu je zjevné, že základní dějová linie příběhu žalobce spočívala v tom, že ve vlasti pracoval jako uklízeč ve škole, přičemž při vynášení odpadků na dvůr (nikoliv svou vlastní vinou či spíše nedopatřením) vyhodil rovněž muslimské náboženské texty, pročež měl být následně fyzicky napaden. Podle krajského soudu tato část skutkového děje vyznívá jednoznačně *a dostatečně určitě* a žalobce ji shodně vyličil jak při poskytnutí údajů k oběma žádostem o mezinárodní ochranu (viz záznamy o poskytnutí údajů ze dne 21. 6. 2022 a 7. 4. 2025), tak během obou pohovorů vedených v řízení o současné (tj. druhé) azylové žádosti (viz protokoly o pohovorech ze dne 7. 4. 2025 a 29. 4. 2025). V tomto rozsahu tak žalobce své zákonné břemeno tvrzení ohledně potíží v zemi původu unesl a krajský soud nemá rozumný důvod o věrohodnosti této části výpovědi pochybovat.

34. Právě tak zdejší soud nemá důvod pochybovat ani o *náboženském přesvědčení* žalobce, jenž v řízení o své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, stejně jako i v nynějším azylovém řízení a řízení před soudem, konzistentně uváděl, že je praktikujícím křesťanem (římským katolíkem). Skutečnost, že je žalobce v Pákistánu příslušníkem menšinové křesťanské komunity, je v jeho výpovědích dlouhodobě neměnná a ani žalovaný ji v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nezpochybňoval. Za této situace tak i krajský soud považuje otázku náboženského přesvědčení žalobce za nespornou a neshledal potřebu k ní provádět další dokazování. Tím krajský soud ovšem neříká, že by v podrobnějších okolnostech tvrzení o svém náboženském vyznání žalobce byl zcela konzistentní (zejm. otázka předloženého potvrzení biskupa z jiné farnosti „Assemblies of Heaven Church“) – viz k tomu dále bod 40 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku.
35. Tím ovšem konzistence ve výpovědích žalobce končí. Pokud se týče dalších skutečností přímo souvisejících s incidentem, v jehož důsledku měl žalobce Pákistán nadobro opustit a vycestovat do Evropy, zde již žalobce *vypovídal rozdílně a v řadě ohledů se jeho výpovědi lišily*. Třebaže mu přitom žalovaný poskytl ve správním řízení dostatek prostoru jednotlivé rozpory vysvětlit a vhodnými otázkami jej vedl k jejich odstranění (viz protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 29. 4. 2025), žalobce diskrepance ve svých výpovědích odstranit nedokázal. Obdobně jako žalovaný tak má krajský soud pochybnosti o tom, kdy mělo k násilnému incidentu dojít, kdo byl jeho účastníkem (v tomto ohledu je sporná jak totožnost „primárního“ útočníka, tak přítomnost a počet dalších osob, které měly žalobce napadnout), a rovněž o tom, zda, kdy a s jakým konkrétním výsledkem se žalobce s žádostí o pomoc obrátil na příslušné orgány ochrany ve vlasti. Při svém posouzení krajský soud vycházel z následujících úvah.
36. Předně krajský soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nedokázal jednoznačně určit **časový okamžik**, kdy přesně mělo v Pákistánu k incidentu, jenž vyústil v jeho fyzické napadení, dojít. Krajský soud konstatuje, že žalobce v rámci pohovoru dne 7. 4. 2025 sdělil, že se terčem násilného útoku stal již v *dubnu 2021*, přičemž své tehdejší tvrzení podpořil tím, že se tak stalo v období Ramadánu. V rámci doplňujícího pohovoru dne 29. 4. 2025 se však žalobce ve svých výpovědích po upřesňujících dotazech pracovníka žalovaného začal „ztrácet“ a opakovaně se svými tvrzeními dostával do vzájemných rozporů, přičemž uváděl skutečnosti, dle nichž se měl incident, jenž odstartoval jeho potíže v Pákistánu, odehrát až v *říjnu 2021*. Krajský soud rozumí tomu, že časový odstup od prožitých událostí může za určitých okolností způsobit logickou ztrátu přesnější časové orientace. Avšak i tak platí, že neschopnost žalobce udržet v časových souvislostech útoku jasnou a logicky vystavěnou výpověď představuje podle krajského soudu významnou indicii, jež negativně dopadá na jeho věrohodnost.
37. Neméně podstatné z hlediska posouzení věrohodnosti žalobce jsou pak i nejasnosti týkající se **totožnosti útočníka**, který měl žalobce napadnout. Již při poskytnutí údajů k (nynější) azylové žádosti dne 7. 4. 2025 žalobce za původce útoku označil *M. S.*, místního rozašeče novin, který si měl na žalobce také následně stěžovat na místní policejní stanici. Podle žalobcem předložené kopie policejní stížnosti ze dne 17. 10. 2021 (v anglické verzi překladu), již žalobce přiložil ke své žádosti, si však na něj měl v souvislosti s tím, že v rámci úklidu vyhodil i posvátné náboženské (muslimské) texty, stěžovat pan *M. A. K.*, tedy zcela odlišná osoba, než žalobce doposud tvrdil. K následnému dotazu žalovaného v rámci doplňujícího pohovoru dne 29. 4. 2025 žalobce nedokázal předmětný rozpor vysvětlit, přičemž sdělil, že v případě pana *K.* netuší, o koho jde.

Následně žalobce vyjádřil přesvědčení, že se nejspíše jedná o osobu spolupracující s panem S., o němž již dříve mluvil. Ani tato část příběhu tak dle krajského soudu nepůsobí přesvědčivě a snižuje věrohodnost žalobce i této části jeho příběhu.

38. Nekonzistentnost ve výpovědích žalobce pak krajský soud vidí i v otázce určení **okruhu osob**, jež měly být napadení žalobce před vchodem do školy přítomny, resp. se měly na útoku na něj přímo podílet. Zatímco v pohovoru ze dne 7. 4. 2025 žalobce uvedl, že měl být fyzicky napaden pouze *jedinou osobou* (kterou později označil jako pana M. S.), na úvod doplňujícího pohovoru dne 29. 4. 2025 žalobce sdělil, že jej v blízkosti školy před odchodem domů napadly a zbily *dvě osoby* (pan S. spolu s dalším neznámým člověkem). Ještě v průběhu doplňujícího pohovoru ovšem žalobce svou výpověď opětovně změnil tak, že měl být napaden *celou skupinou osob*, neboť podle jeho posledního sdělení se měli k útoku na něj připojit i tzv. Paštúnové, kteří poté, co zaslechli hluk, přiběhli na místo incidentu a připojili se k mlácení. Postupné navyšování počtu útočníků nejenže citelně oslabuje věrohodnost původní verze příběhu, ale zároveň svědčí o možné snaze žalobce svůj příběh dodatečně zdramatizovat. Takový postup je však nežádoucí a v azylovém právu pro něj není prostor.
39. Obdobně nevěrohodně působí výpověď žalobce i v části pojednávající o **nahlášení incidentu policii**. V tomto ohledu je nejasné nejen to, kdy přesně žalobce (původní) incident na policejní stanici nahlásil (jestli tak učinil již v dubnu či naopak stížnost podal až v říjnu 2021), ale i reakce, s níž se žalobce ze strany policistů setkal. Zdejší soud podotýká, že při pohovoru dne 7. 4. 2025 žalobce uvedl, že mu přítomní policisté po nahlášení incidentu *nijak nepomohli* a jen mu nařídili, aby se za své chování útočníkovi omluvil. Současně mu sdělili, že jeho jednání je již předmětem vyšetřování, neboť na něj útočník podal stížnost (tzv. FIR) jako první. V doplňujícím pohovoru dne 29. 4. 2025 naopak žalobce vypověděl, že to byl on, kdo si na policii stěžoval první, přičemž v reakci na podání stížnosti jej měli policisté na stanici *zbít*. Takové zásadní nejasnosti ohledně využití vnitrostátních prostředků nápravy nelze pominout a jako takové se negativně promítají do hodnocení věrohodnosti azylového příběhu jako celku.
40. Konečně samostatnou kategorii z hlediska věrohodnosti azylového příběhu žalobce představují **podklady**, jež žalobce ke své žádosti přiložil. Krajský soud uvádí, že žalobcem předložené dokumenty ve správním řízení vykazují řadu deficitů a jiných nepřesností, které v očích soudu *snižují jejich přesvědčivost a vypovídací hodnotu*. Jak v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral již žalovaný, jednotlivé dokumenty v řadě ohledů nekorespondují s tvrzeními žalobce (uvádí např. odlišné jméno útočníka, datum nahlášení incidentu policii či označení církve, jíž má být žalobce členem). Zároveň se obsahově vzájemně liší i jednotlivé jazykové verze žalobcem předložených policejních oznámení. Anglická verze FIR *podaného žalobcem* obsahuje v porovnání s originálem vyhotoveným v jazyce urdu např. odlišné datum podání stížnosti, identifikační číslo stížnosti či jméno policisty sepisujícího oznámení. Obdobné formální nedostatky poté vykazují i jazykové verze FIR *podaného útočníkem* (zde se navíc liší i telefonní číslo policisty sepisujícího oznámení či číslo jeho opasku). Uvedené rozpory žalobce ve správním řízení nijak nevysvětlil a jejich příčinu neobjasnil ani v podané žalobě, v níž se snažil význam jednotlivých rozporů bagatelizovat.
41. Mimoto má krajský soud pochybnosti i co do původu předložených podkladů, resp. způsobu jejich zajištění. Krajský soud nepřehlédl, že byt byly jednotlivé dokumenty

z časového hlediska vystaveny již v průběhu roku 2021, žalobce je v rámci řízení o předchozí azylové žádosti v roce 2022 *nepředložil* a uplatnil je až v nynějším správním řízení. Tvrzení žalobce, že Pákistán opustil ve spěchu, protože si příslušné dokumenty nestihl zavčas obstarat a byly mu dodatečně zaslány manželkou, působí vzhledem k tomu, že žalobce z Pákistánu prokazatelně vycestoval (nejdříve) po půl roce po předmětném incidentu a jeho oznámení policii, jako nepřesvědčivé a v kontextu dalších okolností *vyznívá zcela účelově*. Účelový postup žalobce při předkládání a zajišťování podkladů pak dle krajského soudu ilustruje i to, že další doklad prokazující příslušnost žalobce ke křesťanské komunitě žalobce předložil *až v rámci ústního jednání u soudu*, třebaže mu objektivně nic nebránilo doložit jej již během azylového řízení, pokud jej měl k dispozici. Postup žalobce v případě předkládání podkladů považuje krajský soud za typický případ nevěrohodnosti žadatele o azyl.

42. Na základě shora uvedených důvodů zdejší soud shledal, že příběh žalobce nepůsobí z *celistvého pohledu* ve své hlavní dějové linii natolik věrohodně, aby mohl být podroben věcnému posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu § 14a téhož zákona. V situaci, kdy byla výpověď žalobce shledána celkově nevěrohodnou, je již *bezpředmětné*, aby se zdejší soud blíže zaobíral dostupností a efektivností vnitřní ochrany v zemi původu, příp. hodnotil význam migrační historie žalobce z hlediska udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. V tomto ohledu proto krajský soud posoudil námitky žalobce jako nedůvodné.
43. Závěrem pak krajský soud uvádí, že ani s přihlédnutím k aktuální bezpečnostně-politické situaci v Pákistánu (§ 32 odst. 9 zákona o azylu), k jejímuž objasnění směřovalo dokazování provedené při ústním jednání dne 24. 3. 2026, nelze dospět k závěru, že by žalobci v současné době hrozilo v Pákistánu bezprostřední ohrožení na životě nebo zdraví. Krajský soud především zdůrazňuje, že probíhající pákistánsko-afghánská válka *nedosahuje* povahy totálního konfliktu, neboť je územně omezen převážně na pohraniční pásma mezi oběma státy a jeho dopady na civilní obyvatelstvo nelze označit za plošné. Žalobce navíc pochází z provincie Paňdžáb (město Lauhár), nacházející se na opačné, východní straně země při hranici s Indií, tedy v oblasti výrazně vzdálené od dějiště konfliktu. Riziko bezprostředního ohrožení jeho života či zdraví v důsledku uvedených událostí je proto v jeho případě minimální.

VIII. Závěr a náklady řízení

44. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, žalobu v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. března 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce